

PREZES
PROKURATORII GENERALNEJ
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
Leszek Bosek

Warszawa, dnia 13 lipca 2017 r.

KR-41- 1492/17/KLI

Rozstrzygnięcie

Na podstawie art. 24 w zw. z art. 4 ust. 4 pkt 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2016 r. o Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. poz. 2261 ze zm.) w zw. z § 38 ust. 3 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 11 maja 2017 r. w sprawie zakresu i trybu współdziałania Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej i Prezesa Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej z innymi podmiotami przy wykonywaniu zadań (Dz. U. poz. 939) oraz art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 16 grudnia 2016 r. o zasadach zarządzania mieniem państwowym (Dz. U. poz. 2260) w zw. z art. 23 ust. 1 pkt 8) ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz.U.2016.2147 t.j. ze zm.),

po rozpoznaniu wniosku Sądu Rejonowego w P. z dnia 17 maja 2017 r., sygn. akt I Ns 1664/15,

uwzględniając stanowiska zainteresowanych organów: Ministra Finansów i Rozwoju, Ministra Energii, Pełnomocnika Rządu do spraw Strategicznej Infrastruktury Energetycznej oraz Starosty Powiatu Warszawskiego Zachodniego,

wskazuję Starostę Powiatu Warszawskiego Zachodniego jako właściwego do reprezentowania Skarbu Państwa – uczestnika postępowania sądowego zawisłego przed Sądem Rejonowym w P. o sygn. akt I Ns 1664/15.

PREZES
Prokuraturii Generalnej
Rzeczypospolitej Polskiej

Leszek Bosek

UZASADNIENIE

I. Podmiot wnioskujący o wydanie rozstrzygnięcia

Pismem z dnia 24 maja 2017 r. (doreczonym w dniu 29 maja br.) Sąd Rejonowy w P zwrócił się do Prokuratury Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej o wskazanie organu właściwego do podejmowania czynności procesowych za Skarb Państwa w postępowaniu zawisłym przed tym sądem o sygn. akt I Ns 1664/15 z wniosku P SA z siedzibą w K o zasiedzenie służebności gruntowej.

II. Okoliczności sprawy

P S. A. z siedzibą w K – J
wniósł o stwierdzenie, że poprzednik prawny (Skarb Państwa) z dniem 01 stycznia 1975 r. nabył przez zasiedzenie służebność gruntową o treści odpowiadającej służebności przesyłu na nieruchomości gruntowej składającej się z działki nr z obrębu O M: W , gmina O M: , powiat w z , dla Której Sąd Rejonowy w P VI Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą KW nr . Jak wynika z treści wniosku, służebność gruntowa związana jest z posadowieniem na przedmiotowej nieruchomości stanowiącej własność uczestnika postępowania P B: trwałego i widocznego urządzenia linii elektroenergetycznej 220 kv relacji O – J , O – M wybudowanej w latach 50-tych XX wieku przez Z

. Zgodnie ze stanowiskiem wnioskodawcy, zarówno on, jak i jego poprzednicy prawni realizowali obowiązki polegające na świadczeniu usług przesyłu energii elektrycznej i utrzymaniu sieci elektroenergetycznej. Ponadto wnioskodawca podkreślił, iż jest on następcą prawnym P . Z

. Od początku jej istnienia, posiadaczem linii oraz podmiotem korzystającym z nieruchomości objętej wnioskiem był Skarb Państwa. W późniejszym czasie następowały przekształcenia, w wyniku których powstały kolejno: P:

w W: , P:
E: S.A. w W: , P S.A., P
S.A., P S.A., P

S.A. Na tej podstawie wnioskodawca wywodzi, iż jest następcą prawnym Skarbu Państwa pod tytułem ogólnym, a zatem jest właścicielem przedmiotowej linii elektroenergetycznej.

W dniu 21 stycznia 2016 r. Sąd Rejonowy w P postanowił wezwać do udziału w sprawie w charakterze uczestnika Skarb Państwa – Ministra Skarbu Państwa. W dniu 18 listopada 2016 r. Sąd Rejonowy w P w drodze postanowienia ustalił reprezentację Skarbu Państwa w ten sposób, iż Skarb Państwa jest reprezentowany wyłącznie przez Pełnomocnika Rządu do spraw Strategicznej Infrastruktury Energetycznej.

W toku postępowania powstał spór kompetencyjny w zakresie reprezentacji procesowej Skarbu Państwa z udziałem Ministra Rozwoju i Finansów, Ministra Energii, Pełnomocnika Rządu do spraw Strategicznej Infrastruktury Energetycznej.

Działając na podstawie § 38 ust. 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 11 maja 2017 r. w sprawie zakresu i trybu współdziałania Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej i Prezesa Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej z innymi podmiotami przy wykonywaniu zadań (Dz. U. poz. 939) Prokuratura Generalna RP wystąpiła o do zainteresowanych organów: Ministra Finansów i Rozwoju, Ministra Energii, Pełnomocnika Rządu do spraw Strategicznej Infrastruktury Energetycznej oraz Starosty Powiatu Warszawskiego Zachodniego o zajęcie stanowiska w sprawie. Wskazane podmioty przedstawiły swoje stanowiska w sprawie.

Pełnomocnik Rządu do spraw Strategicznej Infrastruktury Energetycznej w piśmie procesowym z dnia 21 kwietnia 2017 r. wniósł o ustalenie właściwej reprezentacji Skarbu Państwa poprzez wezwanie do udziału w postępowaniu ministra właściwego do spraw finansów publicznych oraz zwolnienie z udziału w postępowaniu Pełnomocnika Rządu do spraw Strategicznej Infrastruktury Energetycznej. Wskazał on, że w przedmiotowej sprawie był on właściwym *statio fisci* Skarbu Państwa na podstawie art. 12a ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne w brzmieniu sprzed 1 stycznia 2017 r., zgodnie z którym Pełnomocnik Rządu do spraw Strategicznej Infrastruktury Energetycznej wykonuje uprawnienia Skarbu Państwa określone w art. 2 pkt 5 lit. 1, art. 5a oraz art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o zasadach wykonywania uprawnień przysługujących Skarbowi Państwa w stosunku do operatora systemu przesyłowego elektroenergetycznego i operatora przesyłowego gazowego oraz Przedsiębiorstwa Eksploatacji Rurociągów Naftowych „Przyjaźń S.A.”. Powołany przepis został jednak zmieniony przez art. 16 pkt 1 ustawy z dnia 16 grudnia 2016 r. – Przepisy wprowadzające ustawę o zasadach zarządzania mieniem państwowym, który stanowi, iż Pełnomocnik Rządu do Spraw Strategicznej Infrastruktury Energetycznej wykonuje uprawnienia z akcji należących do Skarbu Państwa w stosunku do operatora systemu przesyłowego elektroenergetycznego i operatora systemu przesyłowego gazowego oraz PERN S.A. Z powyższego przepisu Pełnomocnik wywiódł, że do jego kompetencji należy wyłącznie realizacja uprawnień z akcji należących do Skarbu Państwa, natomiast nie może wykonywać innych praw majątkowych. Wskazał nadto, że z uwagi na treść art. 36 ust. 3 ustawy z dnia 16 grudnia 2016 r. o zasadach zarządzania mieniem państwowym Minister właściwy do spraw finansów publicznych wykonuje w imieniu Skarbu Państwa uprawnienia przysługujące Skarbowi Państwa do składnika mienia państwowego, chyba że z przepisów odrębnych lub czynności prawnej wynika właściwość innego organu lub jednostki organizacyjnej Skarbu Państwa. Mając powyższe na względzie, Pełnomocnik wskazał Ministra Rozwoju i Finansów jako właściwy organ reprezentujący Skarb Państwa w przedmiotowej sprawie.

Z kolei Minister Rozwoju i Finansów w piśmie z dnia 27 kwietnia 2017 r. (w sprawie o sygn. I Ns 1664/15) wniósł o zwolnienie z udziału w sprawie ze względu na fakt, iż właściwym

organem reprezentującym Skarb Państwa jest Pełnomocnik Rządu do spraw Strategicznej Infrastruktury Energetycznej lub Minister Energii. Minister podkreślił, że nie posiada kompetencji w przedmiocie gospodarowania liniami elektroenergetycznymi. Nigdy nie posiadał także zadania polegającego na nadzorze spółki akcyjnej Skarbu Państwa, którą jest wnioskodawca w sprawie, ani jej poprzedników prawnych. Stąd zdaniem tego organu należy uznać, że dochodzone roszczenia nie wiążą się z jego działalnością. Minister przytoczył art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej, zgodnie z którym dział finanse publiczne obejmuje sprawy realizacji dochodów i wydatków budżetu państwa, jak również ochrony interesów Skarbu Państwa – z wyjątkiem spraw, które na mocy odrębnych przepisów przypisane są innym działom. Zdaniem Ministra w niniejszej sprawie zastosowanie znajduje art. 7a ust. 1 ustawy o działach administracji rządowej, w myśl którego dział energia obejmuje sprawy energii, surowców energetycznych i paliw. W szczególności na uwagę zasługuje w tym kontekście ust. 2 pkt 4 tego przepisu, który stanowi, iż do ministra właściwego do spraw energii należą w szczególności sprawy infrastruktury energetycznej, w tym funkcjonowania systemów energetycznych, z uwzględnieniem zasad racjonalnej gospodarki i potrzeb bezpieczeństwa energetycznego kraju.

W piśmie wskazano również, że w Ministerstwie brak jest dokumentów dotyczących spraw związanych z użytkowaniem linii elektroenergetycznych przez wnioskodawcę oraz poprzedników prawnych. Minister Rozwoju i Finansów nie posiada nadto wiedzy w zakresie zarządzania i użytkowania sieciami elektroenergetycznymi. Wskazując na art. 12a ustawy – Prawo energetyczne, Minister uznał, że skoro stwierdzenie zasiedzenia służebności przesyłu jest związane z działalnością spółki PSE S.A., to nadzór nad nią sprawuje Pełnomocnik Rządu do spraw Strategicznej Infrastruktury Energetycznej, w związku z czym wymaga rozważenia jego udział w sprawie jako organu reprezentującego Skarb Państwa.

Pismem z dnia 07 czerwca 2017 r. Minister Energii wskazał, że właściwym w niniejszej sprawie jest Minister Rozwoju i Finansów, albowiem przedmiot sprawy niniejszej nie należy do obszaru jego kompetencji. Wykonywanie uprawnień w stosunku do mienia państwowego co do zasady zostało przyznane Ministrowi właściwemu do spraw finansów, a sprawa niniejsza nie dotyczy wykonywania praw z akcji.

Pismem z dnia 30 czerwca 2017 r. Starostwa Powiatu Warszawskiego Zachodniego zostało wskazane, że starosta jako organ powiatu został powołany do życia w roku 1999 i w związku z tym posiada niewielką wiedzę na temat zdarzeń i okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, a zaistniałych latach 50-tych – 70-tych XX wieku. Zdaniem starosty organem właściwym do reprezentacji Skarbu Państwa w sprawie o zasiedzenie służebności gruntowej odpowiadającej treści służebności przesyłu jest obecnie Minister Energii, co wynika z treści art. 7a ust. 2 ustawy z dnia 04 września 1997 r. o działach administracji rządowej.

III. Ocena prawna

1. Zgodnie z art. 4 ust. 4 pkt 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2016 r. o Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. poz. 2261 ze zm. – dalej jako ustawa o PG RP) do zadań Prezesa Prokuraturii Generalnej należy rozstrzyganie sporów kompetencyjnych w zakresie reprezentacji procesowej Skarbu Państwa. Z kolei art. 24 ustawy stanowi, że Prezes Prokuraturii Generalnej z urzędu lub na wniosek sądu wskazuje, który organ jest właściwy do podejmowania czynności procesowych za Skarb Państwa.

Przyznanie Prezesowi Prokuraturii Generalnej uprawnień do rozstrzygania sporów kompetencyjnych w zakresie reprezentacji procesowej Skarbu Państwa stanowi odpowiedź ustawodawcy na pojawiające się od lat w praktyce sądowej problemy związane z udziałem Skarbu Państwa w postępowaniu cywilnym oraz postulaty doktryny co do kierunku ich rozwiązania (zob. np. G. Bieniek, [w:] G. Bieniek, H. Pietrzkowski, *Reprezentacja Skarbu Państwa i jednostek samorządu terytorialnego*, Warszawa 2006, s. 102; M. Dziurda, *Reprezentacja Skarbu Państwa w procesie cywilnym*, Kraków 2005, s. 283; *tenże*, *Skarb Państwa w procesie cywilnym – problemy wciąż aktualne*, PPC 2016, Nr 3, s. 391; por. uzasadnienie projektu ustawy o Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, Druk Sejmowy nr 1055, z dnia 24 listopada 2016 r.).

Podkreślić w tym miejscu wypada, że – zgodnie z ugruntowanym w judykaturze jak i w doktrynie ugruntowane jest stanowisko - sąd w postępowaniu cywilnym powinien z urzędu dbać o prawidłową reprezentację Skarbu Państwa. Jednakże w przypadku powstania sporu pomiędzy organami państwowymi przyjmuje się, że sąd nie jest uprawniony do rozstrzygania, który z występujących w sprawie organów jest upoważniony do reprezentowania Skarbu Państwa, że tego typu spory powinny być rozstrzygane poza systemem ochrony sądowej, w ramach wewnętrznej struktury organizacyjnej administracji publicznej (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 września 1964 r., II CR 553/63, RPEiS 1965, nr 3, s. 302; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 lipca 1970 r., II CR 301/70, OSNCP 1971, nr 3 poz. 55; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 kwietnia 1983 r., IV CR 66/83, OSNC 1984, nr 1, poz. 5; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 31 maja 2000 r., I CKN 250/00, niepubl.; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 lutego 2001 r., III CKN 295/00, niepubl.; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 listopada 2001 r., V CKN 1853/00, niepubl.; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 lutego 2004 r., V CK 307/03, niepubl.; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 lipca 2004 r., III CK 266/03, niepubl.; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 marca 2010 r., II CSK 393/09, niepubl.).

2. Zważywszy na treść art. 67 § 2 zd. 1 k.p.c. wyrażającej zasadę reprezentacji procesowej Skarbu Państwa poprzez wskazanie, że w sprawach, w których dochodzone roszczenie związane jest z działalnością państwowej jednostki organizacyjnej, to czynności procesowe za Skarb Państwa podejmuje organ tej państwowej jednostki organizacyjnej lub organ jednostki nadrzędnej. Ponadto

uwzględniając generalną zasadę reprezentacji wyrażoną w treści art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 16 grudnia 2016 r. o zasadach zarządzania mieniem państwowym (Dz. U. poz. 2259 – dalej ustawa o zasadach zarządzania mieniem) ustanawiającym w tym zakresie regułę powszechną (*lex generalis*), że organy administracji publicznej oraz inne podmioty uprawnione na podstawie przepisów odrębnych do reprezentowania Skarbu Państwa reprezentują Skarb Państwa zgodnie z ich właściwością i w zakresie określonym w przepisach odrębnych, poszukiwać należy przepisów szczególnych pozwalających na powiązanie przedmiotu postępowania z uprawnieniami i obowiązkami właściwego *statio fisci*.

Z tych względów ustalenie prawidłowej reprezentacji Skarbu Państwa, a w konsekwencji rozstrzygnięcie sporu kompetencyjnego wymaga, po pierwsze, ustalenia co jest przedmiotem konkretnego postępowania, tj. jakie jest żądanie i okoliczności faktyczne przytoczone na jego poparcie, po wtóre, ustalenia więzi łączącej przedmiot postępowania z zachowaniem, ewentualnie z zakresem kompetencji, danej jednostki organizacyjnej Skarbu Państwa, organu administracji publicznej, czy też innego podmiotu uprawnionego do reprezentowania Skarbu Państwa, po trzecie, udzielenia odpowiedzi na pytanie, czy istnieje przepis szczególny przyznający danemu podmiotowi (organowi) uprawnienie do reprezentowania Skarbu Państwa w postępowaniu cywilnym, a w wypadku braku takiego przepisu ustalenie, czy istnieją przepisy o charakterze kompetencyjnym pozwalające na powiązanie działalności danego podmiotu (organu) z przedmiotem postępowania.

Ustalenie więzi pomiędzy przedmiotem postępowania a konkretną jednostką organizacyjną Skarbu Państwa, czy też podmiotem (organem) uprawnionym do reprezentowania Skarbu Państwa polega na stwierdzeniu istnienia związku pomiędzy podstawą faktyczną powództwa a działalnością tego podmiotu, organu, czy też jednostki organizacyjnej Skarbu Państwa. Należy przy tym podkreślić, że przez „działalność” trzeba w tym wypadku rozumieć zarówno konkretne działanie albo zaniechanie, ale również zakres działalności określony przepisami kompetencyjnymi. Ustalenie prawidłowej reprezentacji Skarbu Państwa nie wymaga natomiast oceny, czy fakty przytoczone przez stronę (uczestnika postępowania) wskazujące na powiązanie konkretnego podmiotu reprezentującego Skarb Państwa z przedmiotem postępowania są prawdziwe.

W wypadku, gdy przedmiot postępowania pozostaje w związku z działalnością kilku podmiotów (organów) reprezentujących Skarb Państwa, zaś przepisy prawa nie określają wyraźnego podziału uprawnień w zakresie reprezentacji, rozstrzygnięcie sporu kompetencyjnego wymaga oceny wagi tych powiązań, w kontekście całokształtu okoliczności danej sprawy z uwzględnieniem konieczności zapewnienia należytej ochrony praw i interesów Skarbu Państwa.

Przechodząc do realiów niniejszej sprawy należy wskazać, iż przepisem szczególnym, który określa reprezentację Skarbu Państwa w sprawach dotyczących własności lub innych praw rzeczowych na nieruchomości jest art. 23 ust. 1 pkt 8) ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. 2016.2147 t.j. ze zm.), według którego starostowie

podejmują czynności w postępowaniu sądowym, w szczególności w sprawach dotyczących własności lub innych praw rzeczowych na nieruchomości, o zapłatę należności za korzystanie z nieruchomości, o roszczenia ze stosunku najmu, dzierżawy lub użyczenia, o stwierdzenie nabycia spadku, o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że starosta nie jest organem w rozumieniu art. 67 § 2 k.p.c., że wprawdzie uzyskał status *statio fisci* Skarbu Państwa to jednak uprawnienie do reprezentowania Skarbu Państwa w sprawach dotyczących prawa własności lub innych praw rzeczowych na nieruchomości wynika z przepisu szczególnego, tj. art. 23 ust. 1 pkt 8) u.g.n. (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 sierpnia 2000 r., I CKN 843/00, niepubl; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 października 2002 r., I CKN 448/01, OSP 2003, nr 7-8, poz. 99; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 kwietnia 2008 r., I CSK 462/07, niepubl; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2010 r., III CSK 153/10, niepubl).

W orzecznictwie reprezentowany jest również pogląd, że wprawdzie przepisy traktujące o reprezentacji procesowej starosty odnoszą się do zasobu nieruchomości Skarbu Państwa to jednak mają również zastosowanie do nieruchomości stanowiących własność osób trzecich, czego przykładem są wymienione w art. 23 u.g.n. sprawy o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie (zob. uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 9 października 2003 r., I CK 141/02, niepubl.). Niewątpliwie udział starosty w tego typu sprawach nie jest uzależniony od ich wyniku. Sprawy o zasiedzenie mogą być inicjowane przez Skarb Państwa, ewentualnie toczyć się z udziałem Skarbu Państwa przy czym w obu wypadkach Skarb Państwa może nie być właścicielem nieruchomości. Trzeba też podkreślić, że nawet w wypadku, gdy Skarb Państwa nie uważa siebie za właściciela nieruchomości może być zainteresowanym w sprawie. Przykład ten stanowi istotną wskazówkę interpretacyjną bowiem wyraźnie „odrywa” reprezentację procesową starosty od spraw dotyczących nieruchomości znajdujących się w zasobie Skarbu Państwa. Zawarty w art. 23 ust. 1 pkt 8) u.g.n. katalog spraw ma charakter otwarty na co wskazuje zwrot „a w szczególności” zatem należy przyjąć, iż starosta reprezentuje Skarb Państwa w postępowaniu cywilnym również w innych sprawach z zakresu prawa rzeczowego dotyczących nieruchomości, które nie znajdują się w zasobie nieruchomości Skarbu Państwa.

W sprawach z zakresu prawa rzeczowego istotne znaczenie ma również związek funkcjonalny istniejący pomiędzy starostą reprezentującym Skarb Państwa a przedmiotem postępowania. Chodzi w tym wypadku nie tylko o związek terytorialny (miejsce położenia rzeczy) ale przede wszystkim wynikający z zakresu działania starosty jako podmiot właściwego do gospodarowania nieruchomościami, który dysponuje pełnym instrumentarium do prowadzenia tego typu spraw. Nie bez znaczenia jest też okoliczność, że starosta jako organ administracji geodezyjnej i kartograficznej prowadzi powiatowy zasób geodezyjny i kartograficzny, w tym prowadzi dla obszaru powiatu ewidencję gruntów i budynków, w formie stosownej bazy danych oraz geodezyjną ewidencję sieci uzbrojenia terenu, w formie stosownej bazy danych (art. 7d ustawy

z dnia 17 maja 1989 r. Prawo geodezyjne i kartograficzne, Dz.U.2016.1629 t.j. ze zm.). Niewątpliwie reprezentacja procesowa Skarbu Państwa musi mieć charakter realny, z uwzględnieniem konieczności zapewnienia należytej obrony praw i interesów Skarbu Państwa przez właściwy podmiot.

Analiza przepisów o reprezentacji procesowej Skarbu Państwa uprawnia do wniosku, że brak jest przepisu szczególnego, który stanowiłby podstawę do wskazania innego podmiotu właściwego do reprezentowania Skarbu Państwa w niniejszej sprawie. Wprawdzie można oceniając sprawę wieloaspektowo doszukiwać się pewnych powiązań między przedmiotem niniejszego postępowania a działalnością Ministra Energii lub Pełnomocnika Rządu do spraw Strategicznej Infrastruktury Energetyczne, to jednak powiązania te dotyczą innych aspektów związanych z działalnością w/w organów. Niepodobniństwem jest wywiedzenie z przepisów kompetencyjnych regulujących ich zakres działania i dotyczących podejmowania strategicznych dla Skarbu Państwa decyzji w sprawach należących do poszczególnych działów administracji rządowej, właściwości do podejmowania czynności procesowych za Skarb Państwa w niniejszej sprawie.

Trzeba też podkreślić, że zagadnienie reprezentacji procesowej Skarbu Państwa w sprawach o stwierdzenie zasiedzenia służebności gruntowej odpowiadającej treścią służebności przesyłu nie jest zagadnieniem nowym a nawet można w tym wypadku mówić o ugruntowanej praktyce. Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 28 sierpnia 2013 r., V CSK 421/12 wprost wskazał, że w tego typu sprawach Skarb Państwa powinien być reprezentowany przez właściwego starostę na podstawie art. 11 ust. 1 w zw. z art. 23 ust. 1 pkt 8) u.g.n. Również w innych sprawach rozpoznawanych przez Sąd Najwyższy, a dotyczących służebności przesyłu Skarb Państwa był reprezentowany przez właściwego starostę (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 października 2013 r., IV CSK 30/13, OSNC 2014, nr 7-8, poz. 79; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 lipca 2014 r. sygn. akt IV CSK 619/13, nie publik., postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 lipca 2014 r. sygn. akt II CSK 22/14, nie publik., postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 września 2014 r., V CSK 553/13, niepubl; uchwała Sądu Najwyższego z dnia 20 listopada 2015 r., III CZP 76/15, OSNC 2016, nr 12, poz. 138; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 grudnia 2016 r., IV CSK 257/16; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 grudnia 2016 r., IV CSK 253/16, niepubl; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 lutego 2017 r., II CSK 555/16, niepubl; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2017 r., II CSK 605/16, niepubl; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 czerwca 2017 r., II CSK 16/17 niepubl).

Pogląd, że starosta jest podmiotem właściwym do reprezentowania Skarbu Państwa w sprawach o zasiedzenie służebności przesyłu znajduje odzwierciedlenie również w orzecznictwie sądów powszechnych (zob. np. postanowienie Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 10 czerwca 2016 r., XV Ca 1085/15; postanowienie Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 19 maja 2016 r., II Ca 533/16; postanowienie Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 14 czerwca

2016 r., XV Ca 1384/15; postanowienie Sądu Okręgowego we Włocławku z dnia 12 listopada 2015 r. I Ca 112/15; postanowienie Sądu Okręgowego we Włocławku z dnia 8 grudnia 2016 r., I Ca 220/16; postanowienie Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 12 maja 2016 r., II Ca 645/15, postanowienie z dnia 14 maja 2015 r. sygn. akt II Ca 797/14 Sądu Okręgowego w Szczecinie, postanowienie z dnia 09 września 2015 r. sygn. akt VIII Ca 281/15 Sądu Okręgowego w Toruniu; postanowienie z dnia 26 kwietnia 2016 r. sygn. akt XVI Ca 200/16 Sądu Okręgowego w Gdańsku; postanowienie z dnia 19 maja 2016 r. sygn. akt II Ca 88/16 Sądu Okręgowego w Kaliszu, postanowienie Sądu Okręgowego we Włocławku z dnia 16 lutego 2017 r. sygn. akt I Ca 276/16, postanowienie Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 06 kwietnia 2017 r. sygn. akt XXVII Ca 2216/16).

W świetle powyższego należy stwierdzić, iż brak jest dostatecznych argumentów jurydycznych pozwalających na zmianę ugruntowanego w orzecznictwie stanowiska w zakresie reprezentacji Skarbu Państwa w sprawach o zasiedzenie służebności odpowiadającej treścią służebności przesyłu.

Warto też podkreślić, że bez znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszego sporu kompetencyjnego pozostaje okoliczność likwidacji Ministerstwa Skarbu Państwa zważywszy, że Minister Skarbu Państwa nie był podmiotem uprawnionym do reprezentowania Skarbu Państwa w niniejszej sprawie.

Z powyższych względów rozstrzygnięto jak na wstępie.

PREZES
Prokuratury Generalnej
Rzeczypospolitej Polskiej

Leszek Rosek